

TORNAI JÓZSEF

Minden, ami virágzik

*A virágok elszáradnak, lepereregnek,
elhervadnak, megsárgulnak, szétzörögnek,
összerothadnak, visszatérnek a földbe,
szirmaik megpöndörödnek-csavarodnak,
kelyhük lelottyad: azt mondják:
a szépség megmarad, a kert növény-roncstelep
lesz, a szerelem megmarad, a szeretők
elbúcsúznak: a virágokat tépi-szökteti
Halottak Napja után a szél, a virágok összeesnek,
megrozsdásodnak, száruk cafatos és
mocsár-szagú, mintha a halál írta velük
romlott-zöld parancsokat nekünk:
nekünk? mindenkinek, mindennek, ami
virágzik, aki virágzik: azt súgják a virágok:
isten színe-látása vagyunk, nézz ránk,
ilyen lesz az Atya–Fiú–Szófia–Szentlélek,
meglátod, mikor mind a négy évszak
leborul előtted a Megzavarhatatlanság
Vizein; ott lesz minden, ami virág, mindenki,
aki virágzik és nem fonnyad el, nem szóródik
atomokká, nem rothad, nem sárgul csúffá,
nem büzlik: illatos a mennyei Kék Rózsa
az Elborult Arcú Kertész kezében;
a virágok kibontakoznak, kármin tölcserre
nyújtóznak, énekelnek, nappá fénylenek,
mindenség-magot szórnak; a virág szépség,
a szépség virág: ez a virág-tan, és nézd:
a virág lába, a virág szeme, a virág öle,
a virág haja, a virág selyemmintás húsa,
a virág zenélő uja, a virág ajkai, melyekkel
újra meg újra férfivá és nővé csókolja
a Mindenség-horizontot, és a virágok
lekonyulnak-fölemelkednek, szemétté válnak-
ragyogássá nőnek, iszappá, mocsokká
zülленek-színes ejtőernyőként utaznak az*

égbolton; bűdös cafat és trágya minden virág ősszel
 és nap-köntösbe öltözött himnusz
 tavasszal; virágok: lét-szívek, nem mondhatom,
 hogy ne száradjatok el, hova lenne akkor a gyönyör-
 lüktetés halál és nemzés közt, a nagyzenekari
 fortissimo és pianissimo? mindennapi
 elszakadás és misztikus találkozás: hova?
 Mi fut föl gyökértől a smaragd száron át
 a szírom-fejig, arany-pántos mag-burokig,
 milyen sóhaj száll a legalsó penészes káoszról
 isten csillag-fonatos bozontjáig?
 „Bebalzsamozott virágok nem virágok, kovácsoltvas
 szirmok nem virágok; a virágok csak moccanások,
 gyors moccanások, színes mozdulatok,
 ez a bűvösségük, ez a szerelem.” Úgy emelem
 föl az utolsó fagy-viaszos krizantim-szálat, ahogy
 azt a keresztrefeszített Virágot vitték
 a hegy szájába az asszonyok, aki harmadnapra
 paradicsomi szirmokkal-bibével újra
 megnyitotta kelyhét és illatozott.

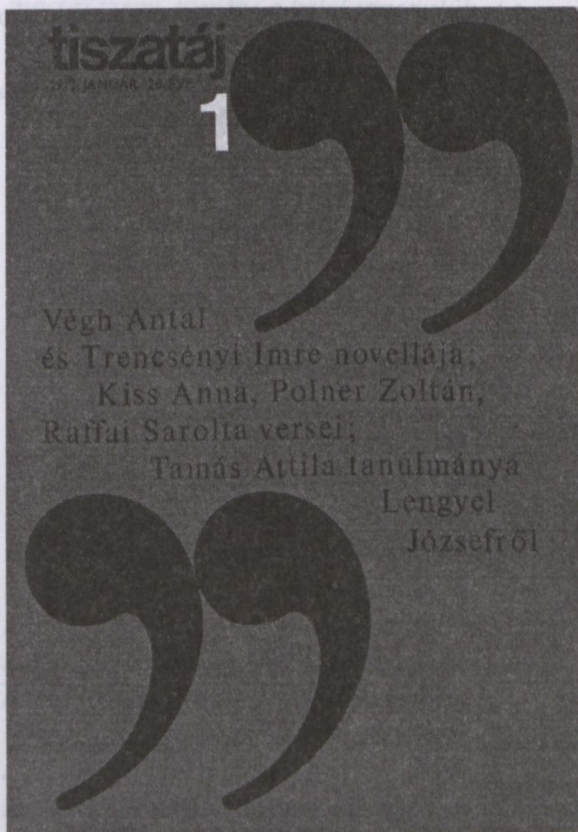
A tánc csókja

Ezek az ajkak másként csókolnak:
 mély dzsungelek, kúszógyökér-csapdák,
 hol akármerre tévedek el,
 mindig otthon vagyok
 a zöld káoszban,
 megnyílik előttem a hús túlvilága.

A tested ajka,
 egész bimbó-fényű testedé,
 szépséged ágaskodó sugár-szája,
 nem a félelem, bűnbeesés,
 ezek a hortenziás hazatérés,
 az örök Feketeségbe világító tisztás
 vadgyümölcs-peremei,

*megremegnek
a Vendég érintésétől, és táncha fogsz
mozdulatának ütemére,
azt mondod, zenét hallottál s táncolni
kezdett az öled ott, messze, legbelül,*

*ez a tánc csókja,
amit a hát és a far ívei emelnek
ritmustól-ritmusig, az idő
rémülete tovább vérzik
e barlang-kigyózású csókban,
szavak pattannak szét a némaságtól,
és hirtelen fölnyerítenek
öt csődörnyi gyönyör tajtékában.*

AZ ELSŐ „IDÉZŐJELES” TISZATÁJ (Mayer Gyula terve)